

CAMÍ IGNASIÀ 2016

Capítol primer del camí ignasià
Santuari de Loiola - Altsasua, 100 km

La Joana i jo volem donar a conèixer la nostra vivència i experiència durant el camí ignasià que hem fets els passats dies, entre el 25 i 30 de maig de 2016.

Voldríem treure de la nostra experiència la banda més esportiva i centrar-nos molts més en l'aspecte espiritual, humà i de convivència al llarg del camí. Sabem que fer-

ho en pocs dies i en bicicleta costa d'extreure-li aquella mentalitat competitiva que comporta fer-ho en aquest medi de transport, de la modalitat de fer-ho a peu. Ho vam intentar, si més no.

Per començar no teníem qui ens pogués portar a Azkoitia i després de valorar les diferents possibilitats, vam creure que per no dependre de ningú ni obligar a ningú a fer un llarg viatge de retorn, la millor opció era llogar una furgoneta per portar les bicicletes al lloc de sortida, Loiola -santuari-. Per tant el dimarts dia 24 de maig sortíem de Manresa amb les bicicletes carregades -i sense desmontar- en una Citroën Berlingo de lloguer de l'empresa EUROPCAR fins Donostia - San Sebastián-. Per cert, una furgoneta en perfectes condicions i aire condicionat que va permetre fer el viatge, de prop de 575 km, amb molta comoditat.

Durant el viatge d'anada a Donostia res a destacar especialment, excepte que al arribar a Azkoitia, la casa rural on havíem de dormir era tancada i volíem tornar la furgoneta a Donostia per guanyar mig dia i no haver- ho de fer l'endemà. Vam intentar contactar amb el responsable del hotel, però després vam saber que havia tingut problemes amb el telèfon. Finalment va arribar un fill del propietari de la casa i vam poder deixar les bicicletes a la casa i a corre-cuita arribar a Donostia un quart d'hora abans de tancar l'oficina de Europcar, que era 2/4 de vuit de la tarda. Tot seguit la mateixa responsable de l'oficina ens indicava on agafar el bus fins Azkoitia, un trajecte de 57 km.

El propietari de la casa on havíem de dormir havia vist moltes trucades nostres per localitzar-lo i es va oferir venir-nos a buscar a la parada de bus d'Azkoitia per portar-nos a la casa on dormíem, situada a gairebé 2 km del centre del poble. Li vam agrair.

Bé, ja erem al lloc, amb un xic de neguit fins les hores, encara que tot havia sortit bé, Mentre esperàvem el bus a Donostia ja havíem aprofitat per menjar i ja no quedava altra cosa que dormir per començar l'endemà el nostre camí ignasià. La nostra petita aventura del camí ignasià.

El dia següent, 25, ja llevats sobre 2/4 de vuit i un cop carregades les coses a les alforges de les bicicletes ens vam dirigir al Santuari de Loiola. Era massa aviat per segellar les credencials i vam aprofitar per esmorzar en un bar davant del santuari. Després, sobre les 10 del matí, ja era tot obert i vam segellar a l'oficina d'informació dels mateix santuari. Abans ja havíem passat per l'oficina de turisme i ja ens havien informat adequadament dels tràmits a seguir. En aquesta darrera oficina, al dir que erem de Manresa, ja ens havien donat referències sobre el contacte que tenen establert sobre el Camí ignasià i de tot allò previst de cara al 2022, sobre el 500 anys del pas de Sant Ignasi per Manresa. Tot seguit, visita mínima al santuari -ja hi havíem estat una altra vegada- i sense massa pausa començàvem sobre les 10:30 hores el Camí ignasià.

La nostra primera població: Zumàrraga. Anavem frescos i arribar-hi no va costar massa. Un tram de carretera en lleuger ascens. Després Legazpi per agafar en aquesta població camí d'Oñati. Camí d'Oñati va venir la primera dificultat del dia. El port de Udana, de 574 m d'altitud. No va ser excessivament difícil,

però calia pujar-lo. Arribada a Oñati i buscar la direcció del santuari d'Arantzazu. La pujada Arantzazu ja era cosa més sèria. 10 km on hi havien uns pendants ja més respectables i on obligava, atès el pes de les alforges a fer ús del tercer plat de la bicicleta i emprar tots els nostres recursos físics fins els 750 m d'altitud. Malgrat tot, la pujada meravellosa. Unes vistes que costa descriure en paraules. Un verd majestuós. Unes valls i un verd inoblidable. Magnífic. Arribant a dalt es va fer l'hora de dinar i el restaurant del santuari va ser la millor opció. Abans havíem conegut una parella d'uns 65 anys que ho feia caminant. Ens van fer una foto a la Joana i a mi. El cert és que -casualitat- eren de La Guàrdia de Calders, població propera a Manresa i dins el restaurant també vam coincidir amb una excursió de bus de La Salle Bonanova de Barcelona que alguns dels seus integrants també eren veïns de la parella que va fer-nos la foto. El món no és tan gran...

Sobre les quatre de la tarda, una vegada feta la visita a l'església del santuari -certament magnífica amb un silenci impressionant- segellavem la credencial, fet per un monjo franciscà del santuari i ara sí, tot baixada, direcció Oñati. Les alegries duren poc i la baixada la fem ràpidament. Ara novament el port d'Udana, de tornada, ens esperava. El pugem poc a poc. Sense presses. Sabíem que la jornada era encara llarga. El baixem i poc abans de Legazpi girem en una cruïlla direcció Zerain i Segura. En aquest tram el quart port del dia: alt de Barbari de 532 m. El pugem ja amb més dificultats i baixem direcció Segura, després de passar Zerain. A Segura no s'hi entra i a la cruïlla agafem direcció Zegama. Hi arribem cansats i comencem a preguntar per dormir i si queda molts per Altsasu. Un noi ens ensenya l'alberg i no ens agrada massa. Jo penso que seria millor arribar Altsasu. Demanem a un altre jove si és forta la pujada i ens diu que amb el pes de les alforges no podem anar massa de pressa, però que un cop coronat el port d'Etzegarate, de 652 m, arribar a Altsasu és fàcil amb baixada i carretera ampla. Ens diu la veritat i hi arribem molt bé. Només entrar a la població comencem a preguntar per dormir novament. Les primeres persones no ho saben. No són de la població. La segona, una dona més gran que nosaltres, no falla i ens indica correctament. Hostal el Padrino, una mena de Formula1. Perfecte. Són ara les 8 del vespre i tenim dutxa i hotel. Hem fet 100 km i 5 ports de mitjana muntanya. No ens podem queixar. Sopen al mateix bar de l'hotel i a dormir. Demà serà un altre dia.

Capítol segon del camí ignasià
Altsasua - Logroño, 104 km

La nit va passar amb normalitat. La dutxa és sempre molt agraïda i ja som un nou dia. Avui 26 ens llevem sense presses, però no massa tard, a 2/4 de 8 del matí. Ens vestim de ciclista i cap esmorzar. Un bon entrepà de pernil, vi i graciosos i, per acabar, cafè amb llet. Treiem les bicicletes i prenem direcció a Vitòria per la via de servei de l'autopista i antiga carretera nacional. El primer poble, Olazaguita. En un lloc de dubte canviem de banda per sota l'autopista i en un petit poblet, Ziordia, demanem a un home si anem bé per arribar al poble Albéniz i Araia. Diu que anem correctament. No hi acabem d'arribar i continuem direcció Salvatierra per San Román de San Millán. Arribem finalment a una rotonda i parem per consultar de nou el mapa. Hem de girar a l'esquerra direcció Opakua. Inicialment és un poble però té amagada una sorpresa de 1025 m d'altitud. Té fins el cim uns 8 km que comencen amb pujada suau, però acaben amb forts pendants en algun tram. Aquest pendants fan que per tres vegades tinguem de baixar de la bicicleta. Les alforges són massa pesades per assolir la pujada i fer-ho a peu ens fatiga menys. Per fi, el cim. Hi fem una aturada per refer l'alè i beure i alguna foto. A peu, per un camí lateral, hi arriben tres persones, una d'elles un nen de curta edat que caminaven i que ens comenten la dificultat del port. Ens diuen que és pas freqüent de la Volta al país Basc per la seva notable duresa. Per sort, de moment, el dia havia començat un xic nubolat o mes aviat tapat el sol per núvols que no deixaven passar la calor. Malgrat tot la suada és gran.

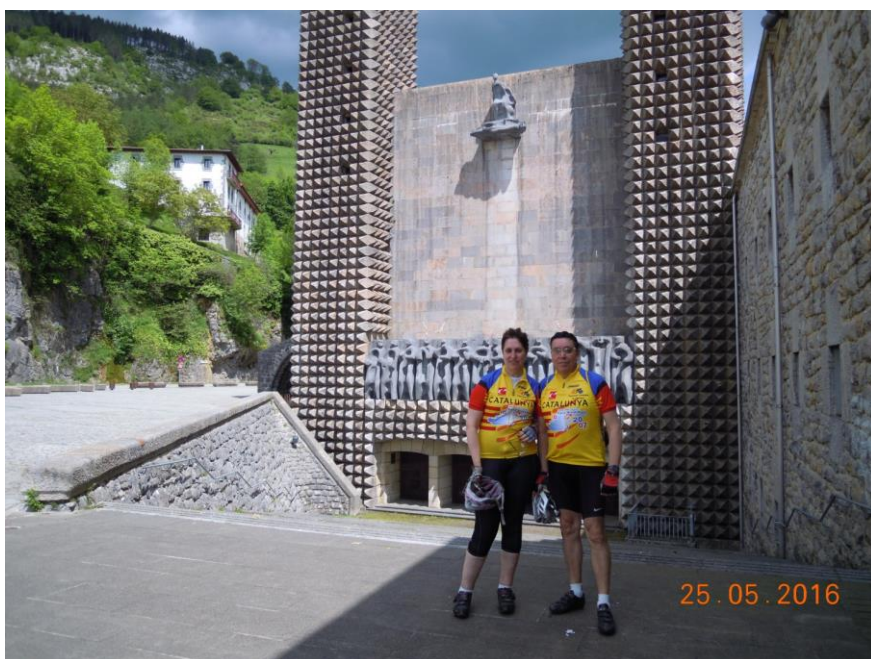
Mirem al voltant i sembla que som força alts i que més amunt no hauríem de pujar. Estem de sort i comencen a baixar direcció a Alda. Abans trobem el petit nucli rural de Kontrasta i prop de la una del migdia arribem a Alda. També és un petit poble i el primer edifici que trobem a la nostra dreta és, precisament, l'Ajuntament. Encara és obert i hi ha personal. Només entrar, a l'esquerra hi ha la secretaria i ens presentem com a dos pregrins del camí ignasià. La senyora que ens atén coneix totalment de què parlem i molt amablement ens segella la credencial. Ens convida a cafè però li responem que és a prop de

L'hora de dinar i que preferim fer-ho abans de prendre cafè. Li demanem consell sobre on és millor trobar bar o restaurant per dinar. Respon que malgrat viure a Santa Cruz de Campezo, la millor opció és que mengem a San Vicente de Arana, al Obenkum.

San Vicente de Arana resta només a 2 km i hi arribem tot seguit. Només entrar, en una petita placeta, després de passar les primeres cases, veiem el bar. Ara passa poc de la una i només entrar tot resta preparat per menjar. Menú del dia a un preu, crec recordar, que no passava dels onze euros. El bar sembla regentat per un matrimoni i la que pot ser la seva filla que ens atenen molt ràpidament. Llenties de primer i de segon jo bacallà i la Joana pollastre, postres i tallat. Direm que des d'un principi la beguda que se'ns posa més bé és la cervesa que la demanem juntament amb una graciosa. Més endavant ja explicaré una mala experiència amb una beguda de marca acreditada que se'm va posar fatal.

Prop de 2/4 de tres de la tarda ja hem acabat i la Joana creu, ara fora del restaurant, que és un bon moment per trucar els pares i dir-los que estem vius. Encara no hi havíem parlat des d'abans de sortir de Manresa. Parlem amb la mare de la Joana i creu que pel camí ens segueix una furgoneta de suport. S'ha fet

un embolic amb la furgoneta que havíem deixat a Donostia i pensa que, o que ens segueix o que després l'hauré d'anar a recuperar... També parlem amb els meus pares i diem que tot va bé.

Prop de les tres de la tarda iniciem de nou el nostre prergrinatge i el proper poble on passem és Santa Cruz de Campezo. Aquí hem d'estar alerta ja que seguiran un nombre de cruïlles que no podem equivocar-nos. Al mig d'aquest darrer poble girem a l'esquerra direcció Genevilla sempre en una lleugera pujada però el cert és que tot i haver baixat força

abans, estem guanyant novament altura. Passa Genevilla, per cert, sense veure ningú, i novament uns kilòmetres després nova aturada per consultar el mapa. Una cruïlla endimoniada. A la dreta baixada, a l'esquerra pujada. Com moltes vegades continuem per la pujada que lentament però imparablement va cansant les nostres cames. Seguim pujant i, per fi, el petit nucli rural de La Población. Ara sí que som a dalt de tot. En termes bíblics sembla la temptació de Jesús en veure la vall que li oferia el maligne. Però és cert, ara sí, no hi ha res més alt. Tota la vall direcció Logroño es a la nostra vista. Baixant segueixen les poblacions de Meano, Kripan, El Villar, La Guardia, Navarrete i per fi Logroño. Ha sigut una baixada molt agradable, malgrat les plagues de mosquits que hem anat trobant. Prop de La Guardia, al costat de la carretera, som saludats per uns treballadors de vinya.

De la frescor de l'alta muntanya hem passat a una calor i xafogor engoixant. Ara la calor és forta i són ja passades les sis de la tarda quan entrem a Logroño.

Entrem per la banda esquerra de la ciutat en direcció Saragossa. Sembla una mena de circumval·lació urbana i en una de les cruïlles decidim entrar. Pensem que per avui ja en tenim prou amb poc més de 100 km i també volem segellar la credencial de peregrí. Passem el riu Ebre i només fer-ho ja som al barri antic de la ciutat. Anem perduts ja que la ciutat és gran. Sabem que hi han opcions per dormir, però no sabem on. Per sort passat el pont del riu veiem un cartell on diu on som i esmenta, entre altres coses, albergs de peregrins del Camí de Santiago. Pensem que és una opció i a 25 metres del cartell ja n'hi ha un. Demanem si hi ha lloc i la roia respon que sí. A més, aquesta recepcionista, diu que és de Catalunya i ens parla en

català!!! No demanem què hi fa i suposen que deu fer algun tipus de pràctiques de turisme. Ens diu el preu, 10 € per persona, hi acceptem. Serà una nova experiència passar la nit en un alberg on hi dormen moltes altres persones en lliteres. La noia ens dóna un compartiment de lliteres per parelles que guarda la poca intimitat una cortina que es fa córrer quan es dorm.

Un cop situats, després de deixar les bicicletes en un cel-obert on n'hi han altres, el següent pas és la dutxa. En aquests llocs, de vegades, hi trobes sorpreses. En primer lloc no hi ha separació de sexes als vàters i dutxes. Un espai comú i portes a les dutxes i WC. Jo cap a la dutxa i només obrir la porta trobo una dona despullada. Esglai d'ella i ràpid tancament de porta per mi i retorn a la llitera a esperar que vingui la Joana. Explicació del fet i retorn amb ella per saber si es pot entrar. Ara sí. Via lliure i dutxa. Aquí hi ha rentadores i assecadora de roba. La Joana fa una petita bugada i ús de la assecadora. Demà prendrem la sortida ben nets.

Després de la neteja general, el següent pas es sopar. Abans de fer-ho donem un vol per el barri vell de la ciutat per fer una ullada on sopar. Visitem dues esglésies. Avui és Corpus i en una de les esglésies que visitem hi ha exposat el Santíssim. No sembla que sigui festiu, però a la plaça de la catedral hi ha molta gent i les terrasses dels bars són força plenes. De fet, les botigues estan obertes. Donem un tom per seleccionar un bar i on fan uns plats combinat creiem que és la millor opció. Sopem i després d'un petit passeig tornem al alberg. Passen de les nou del vespre i ens posem a la llitera. A la llitera del costat uns estrangers tenen molta xerrameca i algú pensa que és la Joana que enraona amb mi i li toca el peu. Ràpidament la Joana diu que no és qui parla, però no li veu la cara ja que la cortina ho tapa i novament a dormir. La nit passa amb força normalitat encara que el petits sorollets de la gent semblen inevitables. Alguns també ronquen, altres van als sanitaris, però amb tanta gent és inevitable. Passem, com he dit, força bé la nit.

Capítol tercer del camí ignasià
Logroño - Gallur, 150 km

La nit va passar amb força normalitat i quan ens despertem, sobre dos quarts de vuit, les lliteres són ja força buides. La gent comença a caminar aviat en previsió de la possible calor.

El dia abans em tenia preocupat com sortir de Logroño ja que no estava segur si es podia anar direcció Saragossa per l'autovia. Fent ús d'internet vaig trobar un blog i un telèfon de contacte d'un club ciclista. Hi vaig trucar i al respondre'm em van aconsellar adequadament i van dir-me que direcció Saragossa podia sortir per l'autovia LO-30 fins trobar la N232. Qui va respondre va demanar-me quina era la meva direcció. Vaig respondre que Alcanadre. Al dir-li, va preguntar-me que hi havia de fer en aquesta població. Vaig dir que concretament res, que la meva direcció era Saragossa. Ell va comentar que no calia entrar a Alcanadre; que si no hi havia d'entrar, era millor continuar direcció Calahorra. Va afegir que, malgrat el transit de camions, la N232 tenia un bon voral i es rodava bé. Per tant, passem Alcanadre i quan som a l'alçada de Calahorra, segons el mapa, es fa un xic de dreuera passant pel centre del poble. Quan hi arribem ja portem quasibé 50 km i sembla que ja tenim un xic de gana. L'esmorzar del pelegrí de Logroño va ser acceptable però li faltava consistència -dues llesques de pa amb oli, suc de taronja, una madalena i cafè amb llet-. Només entrar veiem un supermercat Eroski i pensem que possiblement hi ha un bar. Ho encertem. Mengem dos pintxos de truita i pebrot escalivat cada un, vi i graciosa, alguna cosa de pastisseria i tallat. Hem refet forces. Quan sortim, tot i que volíem entrar al poble, creiem que la millor opció és tornar a la carretera nacional.

El proper poble, Alfaro. Hi arribem prop de la una del migdia i segellem a l'ajuntament. Estan acostumats a segellar credencials de peregrins. Visitem el centre més proper a l'ajuntament i a la pl. d'Espanya hi ha l'església principal amb la teulada farcida de cigonyes. Alguns diuen que són una mena de plaga. Passem a peu i, de sobte, algú fa esment al nostre maillot de Catalunya. Entrem en conversa i ens diu que havia treballat 40 anys a Barcelona i que quan es va jubilar va tornar aquí, al seu poble. Ara però fa un cert temps que esta sol perquè va morir la seva dona. Amablement manifesta que no resta massa d'acord amb tema independentista de Catalunya i li exposem la nostra opinió. La xerrada ha estat franca i aprofitem per

demanar consell d'un lloc on dinar i ens acompanya al bar restaurant Los Faroles. El propietari també es cicloturista de carretera i btt. Com sempre exposem la nostra fita i demana d'on venim. Responem que de Logroño i sorprès manifesta que hem circulat ràpid. Responem que a una mitjana de 19 km per hora i demana també on volem arribar. Diem que Gallur voldríem que fos la nostra meta d'avui. Diu que som valents. Dinem, inclús massa, i mentre ho fem ens acompanya amb la seva conversa sobre la jornada de btt que va fer ahir. Havia guardat les nostres bicicletes en un magatzem seu al costat del restaurant i abans de marxar ens ensenya les seves. També són bones bicicletes. Al marxar diu que per arribar Tudela tindrem dificultats per arribar amb bicicleta per tema prohibició de circular les bicicletes en el darrer tram que és autovia. Ens marca la millor opció i com sortir d'Alfaro fàcilment.

Passats uns kilòmetres ens adonem que anem per la N113 direcció Sòria i que segurament ens haurem passat alguna cruïlla. Parem i mirem el mapa i veiem que la possibilitat de rectificar sense tornar enrera passa uns kilòmetres més endavant a la cruïlla amb la NA6810 i la NA160 que arriba directament a Tudela. A l'arribada a Tudela tenim sed. Ara fa força calor i ens aturem en una pastisseria que fa goig per la xocolata que s'hi veu. Fora un ninot de mida natural dóna la benvinguda. Calmen la sed amb una clara de cervesa i reposem una estona. Quan el cor ens ho diu, reprenem la marxa. Sortir de Tudela direcció Gallur és força enrevessat fins situar-nos a l'esquerra del riu Ebre després de passar per un pont per damunt el riu. Hem tingut de preguntar-ho i una noia acompanyada d'una nena petita ens ho ha indicat correctament. No perdem gens de temps en trobar el camí correcte. A partir d'ara anirem forces kilòmetres veient l'amplada del riu sense veure l'aigua. Segueixen els poblets de Cabanillas i Fustiñana fins arribar a la cruïlla de Tauste. Són 32 kilòmetres que no s'acaben mai. No hi ha pendent de baixada, però és pla i no pots deixar de pedalar. Ara la calor és forta i avancem sense anar massa ràpids. Tot i això la mitjana del dia dalt de la bicicleta passarà dels 19 km per hora. Finalment la cruïlla de Tauste i deixem aquest poble a la nostra esquerra. Fins ara, la carretera, des de Tudela, no ha estat massa ben asfaltada.

Per sort, quan arribem a la cruïlla girem a la dreta direcció Gallur i tot canvia. Ara l'asfalt esta del tot bé i els 7 kilòmetres fins Gallur els fem en un tres i no res. Passem de nou el riu Ebre i només passar ja entres al poble. Girem a la dreta per un carrer que sembla que és de sentit contrari, però com que és estret anem amb precaució i acabem caminant un tros fins la propera cantonada que ja anem bé.

Per internet havia consultat quins allotjaments hi havia i sortia com a més important l'hotel Los Colonos. Acabem per preguntar i qui ens indica diu que és allà mateix, a 25 m de la plaça que som. Hi anem de seguida i preguntem si tenen habitació. Demanen si l'havíem reservat i responem que no. Malgrat això si que en tenen i el noi, abans de res diu que el preu són 60 €. No ho trobem massa barat però acceptem. No és moment d'anar a buscar altra cosa després de 150 km i amb moltes ganes de dutxa. De fet, sembla que el poble està preparat per festes ja que està ple d'empostissats per una mena de Sant Fermín però per "vaquillas". No ho són avui però demà dissabte ja comencen actes festius. Ens diuen que el dia fort és el dia 11 de juny.

Tornant al tema de l'hotel, ens deixem guardar les bicicletes al mateix temps que diuen que fa pocs dies van passar també altres persones fent aquest peregrinatge també en bicicleta. Ens dutxem i sortim a prendre una cervesa. Han dit que podem sopar aquí mateix, a l'hotel. Quan tornem, cosa extranya, diuen que han fumigat el bar i que els han aconsellat que no hi tinguin ningú!!! Tot i això veiem algú al menjador encara que ens aconsellen locals per menjar. Tormem on havíem pres la cervesa i demanem si poden fer-nos alguna cosa per sopar. Segur que hi hem guanyat. Un variat de pernil i formatge i amanida i després postres ens deixa ben satisfets. Tornem a l'hotel per dormir. La nit és molt xafogosos i mullo una tovallola per refrescar-me i poder dormir. A primera hora, fins les dotze, hi ha molt soroll al carrer que no ens deixa dormir, especialment perquè hem tingut que obrir la finestra per la calor. Després, de sobte, totes les veus callen de cop i finalment podem dormir. Com sempre, demà serà un altre dia.

Capítol quart del camí ignasià
Gallur - Bujaraloz, 125 km

Són poc més de les 7 del matí i ens desperta la xerrameca de gent al carrer. Malgrat ser dissabte l'ambient de poble és diferent. Els pagesos es posen d'hora a treballar en previsió de la calor que pugui fer. Molts prenen cafè al bar de l'hotel. Com que pensem que ja no podem dormir més fem un xic el ronso i poc després ja ens vestim de ciclista per baixar a esmorzar. Seguim el costum de cada dia comencem amb un bon entrepà de pernil, el més gran a partir entre tots dos, beguda i cafè amb llet. És una bona reserva per començar a pedalar. Al terra del bar hi han cadàvers d'insectes de la fumigació d'ahir. Un cop hem acabat anem novament a l'habitació a recollir les bosses de l'equipatge de les al fortes. Baixem al vestíbul de l'hotel i recuperem les bicicletes de la part baixa del menjador d'estiu, una mena de terrassa on s'hi veuen graelles per fer carn a la brasa. Pugem les bicicletes al vestíbul i les carreguem amb tot el que portem.

Quan sortim de l'hotel i tornem al lloc per on van entrar al poble ahir. Creiem que hi hauran cartells direcció Alagon, que és la nostra propera ciutat del camí ignasià. Dins el poble de Gallur no trobem cap cartell. Anem pedalant pels carrers del poble fins trobar una parella que sembla que va de festa perquè van vestits molt elegantment. Preguntem sobre el camí real i responen que resta tallat per alguna cosa però ens indiquen com anar en la direcció que desitgem. Creiem haver-ho entès i sortim del poble. Quan portem uns 2 km ens atrapa un turisme i es para al nostre costat. Són la parella que ens havia guiat i ens diu que anem errats de camí i que hem de tornar enrera. Ens ho tornen a explicar i ara sí l'encertem. Com moltes vegades, la manca de cartells al lloc adequat ha sigut el motiu de la nostra errada. Refem el camí i el poblet que hem de buscar és Luceni. Ho trobem i, ara sí, camí d'Alagon, passant per Alcalà d'Ebro i Cabañas. El camí fins Alagon és pla, sense pujades ni baixades, i no podem parar de pedalar. Fem els kilòmetres força bé i sense cap problema arribem a Alagon. Passem la ciutat seguim els cartells direcció Saragossa fins arribar a una gasolinera de Repsol que està just en una rotonda. Creiem que hi podem segellar la credencial. Hi ha un bar i prenem una beguda i mengem un Donut. Al bar tenen segell però no el noi que ens atén no el troba i el demanem a la gasolinera. Un matrimoni que treballen en aquesta gasolinera tots dos ens indiquen que a 200 m ja hi ha la cruïlla i que hem de girar a l'esquerra. Ell ha dit que també practica ciclisme i ens diu que no està prohibit a les bicicletes; que és la via més ràpida per arribar a Saragossa. És la continuació de la N232 que ja coneixem.

Encara no fa molta calor tot i que apunta que el dia sí que serà calorós. Anem pedalant per el voral que continua estant en bon estat i alhora és ample. De fet, avui és dissabte i segurament que el trànsit no tan intens com els altres dies de la setmana. Passem per les cruïlles de Pinseque, Casetas i Garrapinillos força de pressa. Quan falten aproximadament uns 10 u 11 kilòmetres per arribar a Saragossa hi ha un desviament per incorporar-se a l'autopista però nosaltres hem de continuar recte. Passem tot un seguir de pol·lígons industrials i arriba un punt que hem de decidir. Hem de continuar direcció centre ciutat i prendre direcció Terol o altres poblacions. Tot i que a la gasolinera ens havien aconsellat anar centre ciutat per fer turisme, nosaltres optem per prendre l'altra opció. Aquest fet ens guia a la circumval·lació de Saragossa que dona tota la volta a la ciutat. Ho fem per la banda sud i ens veiem obligats a parar i preguntar. Saragossa és força gran i no estem per equivocar-nos. Una senyora molt amable ens diu que hem d'anar fent tota la volta fins trobar direcció Castelló de la Plana que fins ara encara no havíem vist. Afegeix que passarem un gran centre comercial que no recorda el nom i que a partir d'aquí estiguem alerta per trobar la cruïlla que ha dit. Tota la circumval·lació té carril bici però no en fem ús. En primer lloc perquè hi ha poc trànsit i per altra banda el carril bici fa moltes giragonses per anar pels passos de vianants i no sempre és fàcil veure els cartells de les direccions.

Anem circulant fins que, per fi, veiem la cruïlla. Per sort no ha sigut difícil i la baixa intensitat de vehicles ens ha permès fer-ho amb tranquil·litat. Segurament la intensitat s'ha reduït una vegada passat del centre comercial. Avui és dia de compres. Tot i això, entre una cosa i altra s'han fet quasibé quarts d'una. Anem avançant i poc després entrar en aquesta nova desviació, encara la N232, trobem el petit Poblet de La Cartuja baja. Suposen que hauria sigut un convent. Hi entrem per visitar-la i és com un poble en petit. Té carrers interiors amb el seu nom, però de monjos res de res. Al centre, a la plaça d'Espanya, hi ha un restaurant. Mirem l'hora i ja és la una. Com que no sabem què hi ha més endavant, decidim quedar-nos a dinar. El menú degustació costa 15€, un xic car, però no hi altra cosa. Dinem tipus Ferran Adrià, tot molt bo, però després pensarem que per anar en bicicleta i fer kilòmetres era poc consistent. Després postres i cafè i camí de nou. Quan som prop de les bicicletes se'ns acosta el propietari del restaurant i ens explica que

havia competit en ciclocròs amb Francesc Sala. El seu renom de competició era "el maño". Ara ja portem el maillot de la Penya Bonavista i es veu el nom de Manresa i li diem que coneixem en Francesc. Explica que li ha fet gràcia com porto la manxa de inflar rodes -horitzontal al quadre de la bicicleta- i que ja no s'estila, malgrat ser aquestes manxes molt més efectives que les petites ara de moda. Li expliquem que estem fent el camí ignasià i que voldríem arribar a Bujaraloz. Veu que anem ben preparats, llums, alforges, tres plats i uns pinyons adequats. Ens acomiadem amigablement i continuem direcció Fuentes de Ebro. Per cert, segons la propietària del restaurant, l'únic monjo que queda ara és de pedra i és una font d'aigua...

Passats 22 kilòmetres ja som a Fuentes de Ebro. Després de dinar hem anat molt bé ja que, malgrat tenir que pedalar, no hi ha pujada. Només algun petit desnivell quan la carretera passa per damunt d'una altra via, canal o altra cosa. Ara la calor és més forta i ja tenim sed. Parem a la gasolinera d'aquest poble. La Joana beu una beguda de te i jo una de cola que se'm posa fatal. Durant kilòmetres, fins sopar, tindrè una mena de malestar a l'estòmac. No en prendré cap mes en la resta del camí. Una vegada segellada la credencial en aquest lloc, reprenem la ruta. Passats uns 6 kilòmetres de Fuentes de Ebro hem de girar a l'esquerra direcció Pina de Ebro i pocs kilòmetres després ja som a la N-II. No és exactament el mateix recorregut que el del camí ignasià però a partir d'aquí la ruta és de terra i no gens adequada per bicicletes de carretera. Més endavant trobem la cruïlla del camí amb la N-II -a La Venta de Santa Lucia-. La Joana diu si podem parar un moment ja que li fan malt els peus. Sens dubte és conseqüència de la calor. A la mateixa cruïlla hi ha una parada de bus. Aprofitem per seure i reposar un estona.

Passats uns 10 deu minuts comencem a pedalar de nou. Resten fins Bujaraloz 30 km. Semblen pocs però se'ns faran feixucs, especialment a la Joana. Per sort, el trànsit és escàs i amb molt pocs camions i el voral està molt bé. De fet no és baixada i hi ha algunes pujades que amb l'afegit de la calor costen de fer. Fins Bujaraloz és una carretera més o menys ondulada. Per sort, com sol ser freqüent en aquesta zona i a aquesta hora, el vent bufa d'esquena. Quan portem 12 km de la N-II, passem per davant de La Venta de Santa Lucia. Aquest lloc, segons la guia del camí ignasià, podria ser que ho trobéssim tancat. És un restaurant bar a peu de carretera força ben cuidat, però resta tancat no sabem el perquè. Inclús la guia, per als peregrins que van a peu ja adverteix que si volen parar a dormir o menjar ho tindran difícil; que tinguin la previsió de portar reserva de menjar i beure. Que pot ser hauran de fer vivac o procurar arribar a Bujaraloz.

Sigui com sigui ja només ens manquen 18 km per arribar-hi i la Joana ja en té ganes. De fons, no massa lluny, uns núvols molt foscos i amenaçadors semblen preveure que podria ploure. De fet, allà on són segur que hi plou. Els darrers 4 o 5 kilòmetres abans d'arribar, per sort, son de baixada. Ens van molt bé perquè només entrar al poble comença a ploure d'una forma seriosa. Ens refugiem sota la teulada d'una gasolinera que ja no funciona. Sota aquest petit porxo improvisat decidim que hem de buscar on dormir. Mà de telèfon i a buscar per internet. Els dos que surten diu un rastrejador d'hotels que són plens. Avui és dissabte i potser que tinguin gent de pas. Dic que podem anar a la parròquia ja que segons la guia hi ha alberg de peregrins. Quan portem pocs metres, encara plovisquejant, veiem un gran cartell que pisà Hotel los Monegros III. provem sort i encertem. Tenen habitació. Tot un èxit. Deixem les bicicletes al vestíbul i directes a l'habitació i dutxa. No podem demanar més. Una vegada fet això donem un vol pel poble. Són ara prop de les vuit i veiem que l'església és oberta. Diuen missa i ens hi afegim com qualsevol feligrès del poble. Coincidim amb un avi a qui hem preguntat l'hora de la missa i sembla content quan diem que ens hi quedem. Inclús ens facilita el pas al entrar a l'església.

Acabada la missa, la següent necessitat és sopar. El mateix home de recepció de l'hotel ens havia indicat un restaurant de bufet lliure, El Español, que és davant de la gasolinera abandonada de l'arribada al poble. Entrem i allò és un paradís. No faig descripció del què hi havia. Seria massa llarg. De fet, avui és la final de la Champions de futbol i el local es va omplint. No sé si el futbol ha influït en la varietat però cal dir que hi ha de tot i força. Sopem i quan encara no havia acabat la segona part del partit ja anem a dormir. Ho sento però no som gent de futbol i per nosaltres pedalar ben descansats demà és més important. Ara, a quarts d'onze de la nit i després de la pluja, refresca força. Dormim força bé.

Capítol cinquè del camí ignasià Bujaraloz - Verdú, 125 km

Ja som diumenge dia 29 de maig i el nostre camí es va acabant. Ens llevem a l'hora que tenim costum cada dia. La nit ha sigut força tranquil·la malgrat que a primera hora, a l'anar a dormir, es va sentir de lluny gent que enraonava i alguns crits. Avui hem sabut que el futbol va acabar tard, després de pròrroga i penaltis.

Ja vestits de ciclista, per fer país, tornem al mateix restaurant El Español on havíem sopat ahir a la nit. Normalment esmorzem al bar del hotel on dormim, però qui ens va

fer la recepció de l'hotel Monegros III ja va advertir-nos que avui, abans de dos quarts de deu, no hi hauria el bar obert. Nosaltres volem anar més d'hora i sortim de l'hotel una hora abans. Com he dit, anem al restaurant d'ahir al vespre i ens serveixen molt ràpid i comencem a menjar. Us diré que el menú és el de cada dia, pa, pernil... Som uns clàssics. Acabem i quan és prop de dos quarts de deu ja som al carrer. Ens untem amb crema solar de protecció i som-hi. A pedalar de nou!!! Ara sí, ulleres de sol ja que fins el migdia el tindrem de cara.

Sortim de Bujaraloz per la mateixa N-II i el primer poblet que passem és Peñalba. El deixem a la nostra esquerra sense entrar-hi. Fa poc que hem sortit i no ens convé res. El següent és Candanos. En aquest sí que hi entrem i deixem per uns metres la N-II. Pensem que podríem segellar la credencial de peregrí. Passem tot el poble i en tota la seva llargada no veiem ningú. Al entrar hi ha un restaurant que també resta tancat encara. Sembla un poble buit. De la mateixa manera que hem entrat, tornem a sortir. A la sortida hi ha un senyal de gasolinera. De moment no la veiem. Només un kilòmetre, aproximadament, i ja la tenim a la vista. Resta a l'altra banda de la carretera però hi ha molt poc trànsit i creuem sense risc. Anem a la gasolinera i malgrat estar oberta el responsable no hi és. La mateixa gasolinera té restaurant i bar i pensem que podríem segellar igualment. En primer lloc no volíem prendre res però, finalment, si mengem una petita cosa i un refresc. Aquí sí que tenen el segell i la persona que hauria d'atendre la gasolinera fa també de cambrer, ajudant al noi de la barra del bar. Coincidim amb uns militars uniformats. Són dels tres exèrcits amb la seva diferència de color en la uniformitat. Ens sobta tot i que pensem que podrien venir de Madrid ja que ahir hi va haver la desfilada del dia de les Forces Armades. Marxen abans que nosaltres. Nosaltres ho fem tot seguit de segellar la credencial.

Només sortir de la gasolinera hi ha una lleugera pujada. No és forta i una vegada superada anem avançant de forma decidida. Tornem a notar que estem afavorits pel vent. El vent té una particularitat consistent en que quan el tens a favor no el notes inclús sembla que no en faci. Malgrat això les herbes, un xic tombades, demostren que el tenim de la nostra banda i ens afavoreix. El trànsit continua sent meravellós. Avui diumenge amb ressaca futbolística és gairebé nul. Això i avui no és la N-II!!!

Pedalada darrera pedalada arribem a Los Altos de Fraga. És el punt més alt per on passarem avui. Només arribar-hi ja veiem uns cartells que avisen del pendent -baixada- favorable que tindrem fins Fraga. Un 8% de baixada!!! Comencem el descens i hem d'emprar els frens amb força. El pes de les alforges fa que la bicicleta encara s'acceleri més i hem d'anar en compte. Quan portem 58 km arribem a Fraga. Anant darrera la Joana observo la sequedat de la cadena i penso que podem segellar la credencial en una gasolinera i alhora comprar oli per greixar la cadena. Fem les dues coses però l'oli de l'espray despertarà un soroll als radis de la roda de darrera de la bicicleta de la Joana que durarà fins Manresa. Repasso la roda i els radis però la cosa no sembla preocupant. No hi ha res trencat. Aprofitem per sadollar la sed amb una petita aturada.

D'haver-hi passat altres vegades ja coneixem la sortida de Fraga. La Joana, però, diu que pel túnel de la N-II no hi ha passat mai o almenys no ho recorda. A mig pujar direcció al túnel, a la dreta, un avi conductor, que sembla passa de la setantena d'anys, ens atura. Sembla tot atabalat. Diu que va direcció Saragossa i que no sé quanta estona fa que intenta trobar el camí correcte. Al lloc que està li aconsellem que arribi a Fraga i a partir de la ciutat vagi buscant els cartells blaus d'autopista direcció Saragossa. Continuem i prop del túnel encenem els llums de darrera per seguretat. L'aturada l'aprofitem per revisar de nou els sorolls de la roda de la Joana. Tot bé. El túnel és curt i el passem ràpidament sense cap perill. A la sortida del túnel una nova baixada gratificant per les nostres cames. Estem de sort. Un parell de kilòmetres després arribem a una rotonda. De sobte cap cartell i allò que podria ser la continuació de la via de servei resta en males condicions i sense asfaltar. Hi ha un cartell del camí de Santiago però res indica direcció Lleida. Passem per sota l'autovia i a l'altra banda hi ha una indústria però res sembla indicar que el camí pugui continuar per aquella banda. Tornem a la primera rotonda i fent ús del criteri de boy scout arrisquem i avancem pel el sector de terra esmentat anteriorment. Novament l'encertem i quan portem 200 m la carretera ja és novament asfaltada. No faré descripció dels mals pensaments dirigits als responsables de carreteres. Ara ja anem bé i en una altra rotonda ja ens indica que no podem circular per la A-2 però que tenim la via de servei correctament marcada per poder passar. Passem per Alcarràs i ja resta poc per Lleida. Uns aproximadament 15 km o menys. Arribem a Lleida i aprofitem per parar i fer una foto. Es veu la Seu vella al fons. Ara ja passa poc de la una del migdia i pensem que seria un bon moment per dinar. Més endavant hi ha alguna cosa, però fins Bell-lloc no coneixem massa res. Demanem consell a un vianant i ens diu que aprop, a dos carrers, hi ha varietat de restaurants. Només entrar al carrer en veiem un. Té menú i no és car 12€. El restaurant es diu Cap i Qua. El menú és magnífic, tres plats, amb consomé d'entrada i de primer caragols a les herbes. Fabulós!!! No recordo el segon ni els postres però marxem molt contents del dinar. Igualment aprofitem per demanar el segell per la credencial. El propietari ens diu que per fer turisme hauríem de sortir pel centre de Lleida i així ho fem. Ara, hora de dinar, hi ha molt poca circulació. A partir d'aquí ja ho coneixem força. Hi ha via de servei a molts dels trams de carretera fins Bell-lloc que és on ens desviem forçosament perquè a partir d'aquí és autovia i no és permesa la circulació a les bicicletes.

Quan som a Fondarella no respectem massa el traçat del camí ignasià. Ens fa gràcia passar per Golmés, lloc d'on és nascuda la meva mare. Sempre hi he tingut molta estimació. Crec que la terra on neixes et marca i per detall vers la meva mare hi passem. En una rotonda on hi ha el nom del poble ens hi fem fotos i en una altra que es veu el campanar també. Passat Golmés, a Castellnou de Seana, ja recuperem el camí i a Bellpuig, a la gasolinera, segellem de nou la credencial. Dins de Bellpuig busquem direcció Preixana. La Joana té un xic d'embolic amb la carretera i pensa que més endavant hem de trobar una cruïlla que jo li dic que encara falta un bon tros. Finalment, passat Preixana, arribem al lloc que ella volia dir. Ara ho veu clar i fem uns tres kilòmetres en direcció Maldà. Després girem a l'esquerra i en una cruïlla de carreteres passem per damunt de la C-14 i a 500 m Verdú, que s'hi arriba amb una lleugera pujada. Aquí final d'etapa. Ens adrecen a l'alberg de peregrins, casa natal de Sant Pere Claver, esclau dels esclaus, com es feia dir.

A la porta de l'alberg hi ha uns telèfons de contacte. Respon la Vero i al cap de poca estona, arriba. És molt simpàtica i ens explica amb detall el funcionament de l'alberg i els preus, que són com els de Logroño però aquí també lloguem llençols i tovalloles. A més, ens explica amb tot detall part de la història del sant Pere Claver, també jesuïta. Diu que ella és membre d'una fundació que es dedica a la conservació d'aquest lloc i a la seva divulgació. També ens explica el funcionament d'un aparell de video per visionar dos reportatges, un sobre la vida del sant, l'altre sobre el camí ignasià. Hem de dir que tres setmanes abans ja havíem visitat Verdú i la Bea, la noia de l'oficina de turisme, ja ens havia informat molt bé sobre el funcionament de l'alberg de pelegrins i de tot en general. Tornant a la Vero, al dir-li que erem de Manresa, ens va dir que coneixia a un noi que es diu Genís que havia fet una publicació fotogràfica sobre el camí ignasià. Li diem que el coneixem i que treballem al mateix lloc. Sovint el món és molt petit i té grans coincidències. La Vero ens explica el funcionament de la Porta de l'alberg, que és codificat, i alhora ens adreça, si volem sopar, al bar restaurant el Terrisser que també coneixem. Ens segella la credencial i tot seguit ens acomiadem d'ella amb dos petons. Gaudim d'una bona dutxa i quan acabem donem un volt pel poble fent temps per sopar al mateix bar El Terrisser. Pel fet de dir que som peregrins del camí ignasià ja ofereixen un petit descompte i un menú més o menys adaptat. Sempre va bé.

Nosaltres no hem tingut ocasió de fer-ho enlloc però cal dir que els albergs estan preparats per si un mateix es vol fer el menjar. Nosaltres no portem estris de cuina però és bo saber-ho. Quan arribem al restaurant el cambrer ens diu que és nou al lloc de treball i convida a romandre un xic fins que li arribin reforços per la cuina. Tornem al cap d'una estona i diu que sí, que podrem sopar. És cuina casolana però tot molt bo. Sopem i poc passen de les deu de la nit que ja som al alberg de peregrins. Quan sortim, malgrat el dia havia sigut calorós, fa força fresqueta, fet que ens obliga a dormir tapats amb la flassada. La Vero ens havia ofert encendre la calefacció però ho vam considerar innecessari. Dormim força bé.

Capítol sisè i últim del camí ignasià
Verdú - Montserrat- Manresa, 110 km

Amb la mateixa tranquil·litat i silenci d'estar sols a l'alberg, ens despertem com cada dia sense rellotge. Som a punt de fer front a la darrera jornada de la nostra peregrinació. Fins ara, gràcies a Déu, tot ha anat molt bé. Avui, allò que ens fa més por és pujar Montserrat, que per cert és l'única dificultat seriosa del dia. Ens lleven i vestim ja de ciclista per anar a esmorzar al mateix lloc on d'ahir vam sopar. Deixem les bicicletes a l'alberg fins després. Un cop hem acabat d'esmorzar tornem a buscar-les i sortim de l'alberg. Mentalment ens

acomiadem del lloc. Ha sigut molt gratificant i acollidor estar-hi.

La sortida de Verdú cap a Tàrraga és baixada i ho fem molt bé. Ara són quarts de deu del matí i encara fa fresca i hi ha força trànsit de gent que va a treballar o a l'escola. Al arribar a Tàrraga no prenem la via de servei de l'A2. Hi ha un camí asfaltat paral·lel a la mateixa autovia però que és pla fins sota Fonolleres. Passem pel poble del Talladell, després per damunt d'un ramal del canal d'Urgell i la cruïlla del poblet de La Mora. Són petits nuclis rurals que no sé si són pròpiament municipis. A l'alçada de Fonolleres un fort pendent ens fa baixar de la bicicleta per arribar a la A2. Són uns 300 m que per no cansar-nos ja només de sortida val més fer-los a peu. Entremig, però, en fem un tros dalt la bicicleta. A la poca estona ja som dalt on hi ha una gasolinera i la via de servei de la A2 que connecta més tard amb la amb l'antiga N-II que arriba a Cervera. Queden segurament uns 500 m pel desviament però el pendent suau continua fins prop abans de La Curullada. Després baixada fins Cervera. Aquí també es pot segellar i se penso que pot ser un bon lloc la seva Universitat, on hi ha la seu de la UNED. D'aquí sóc antic alumne de la carrera de Dret i només entrar ja hi ha una de les secretàries que conec, la Ramona. La Carme resta al pis de sobre. Totes em reconeixen i guardo bons records de les estones aquí passades. Estic content de passar-hi. Les saludem i també al director de la UNED Cervera, el Sr. Albert Llona. Els expliquem la nostra fita i que, si Déu vol, avui arribem ja a Manresa. Tot seguit ens acomiadem donant-nos la mà i un petó amb les secretàries.

La sortida de Cervera es fa de baixada i durant uns kilòmetres la ruta és força plana. Anem avançant fins que falten uns 6 km per La Panadella. Aquí comença la pujada que no és molt forta i que fem sense presses. Al arribar a La Panadella fem una petita aturada per beure i a la poca estona comencem a baixar vers el proper poble de Jorba. El primer tram és un fort pendent que ens obliga a fer ús dels frens intensament. Trobem alguns peregrins a l'inrevés, alguns a peu un altre en bicicleta. Com sempre, els saludem i tenim resposta. No passa massa estona i ja som a Jorba. Aquest és un lloc conegut per nosaltres. Hi ha el restaurant La Gallega. És un lloc on es menja bé i freqüentat per la nostra penya Bonavista en les excursions de diumenge. La propietària, la Susana, ens reconeix i li expliquem que estem fent el camí ignasià i segella la nostra credencial. Contesta que sovint hi passen també peregrins qu van Santiago i que alguns hi fan nit al alberg de la rectoria del poble. Reprenem novament la marxa passant per Igualada i el seus pol·ligons industrials direcció Castellolí, sempre per l'antiga N-II. Abans d'arribar a aquest poble ja comença la pujada

fins el coll de Bruc. Pugem amb certa dificultat i lentament, fent ús de les poques forces físiques que encara ens resten però carregats de força mental perquè sabem que falta poc per acabar el nostre peregrinatge. No volem abusar d'anar ràpid perquè encara falta Can Massana i arribar a Montserrat. La Joana diu que aquest darrer tram no és fàcil. Té raó. El puja-i-baixa fins el peatge de Montserrat no el recordava; pensava que hi havia més baixada. Passem sta. Cecília de Montserrat, lloc del nostre casament, i passats dos kilòmetres, el peatge. Des d'aquí fins dalt és dur. Anem molt poc a poc, però no baixem de la bicicleta i fem ús totes les possibilitats mecàniques que tenim a la bicicleta.

Per fi Montserrat. Estem contents. Anem a segellar a l'oficina de turisme situada davant l'estació del tren cremallera però la noia que ens atén diu que el segell oficial el posen al Centre de Coordinació Pastoral però que ara, hora de dinar, resta tancat i no obren fins la quatre de la tarda. Falta prop d'una hora i mitja i dinem per fer temps. Quan acabem de dinar som puntuals, encara que quan hi arribem ja hi ha una persona del país basc. Aquesta persona havia passat per Verdú quatre dies abans i li diem que hem vist el seu escrit al llibre de peregrins. És simpàtic i xerra molt. Diu que està jubilat i aprofitant que la seva esposa treballa, ell passa el temps caminant. Ell es queda a dormir i l'home del centre també s'ho pensa de nosaltres. Ho desmentim i li diem que tenim temps d'arribar a Manresa. Coneix la ruta ja que també viu a Manresa. Després d'enregistrar el nostre pas en el seu registre del camí ignasià, marxem, ara sí, a Manresa, a casa. Tornem per Can Massana i baixem amb normalitat. Ho coneixem sobradament però, com sempre, amb precaució. En aquest tros de carretera sovint les ràfegues de vent són perilloses i s'ha d'agafar el manillar amb força. Arribem pel pont de sant Francesc i per no fer la pujada del carrer de sant Marc passem per la carretera de Vic, que és més suau, i així fer la Via de sant Ignasi i arribar a l'oficina d'Acolliment del Peregrí, al costat del museu, de baixada.

Quan arribem a l'oficina passen sis minuts de les sis de la tarda. L'encarregada sortia per tancar quan en

veure'ns arribar diu, que malgrat tancar a les sis, ens atindrà. Entra de nou i obre el sistema informàtic per enregistrar la nostra arribada, segellar la nostra credencial i lliurar-nos el diploma. Diu que prefereix deixar tota la feina enllestida avui. Al diploma que ens lliura hi fa constar que és any jubilar. Estem contents perquè ens ha atès. Comenta que les sis de la tarda és l'hora a partir de la qual ja pensen que no arribarà cap peregrí. Li agraiem de cor. La Joana i jo ens fem fotografies a la porta de l'oficina i provem de segellar al santuari de La Cova. Igualment ja estaven tancant i en aquest cas no ens poden atendre. Hi vam anar al dia següent i la noia que ens va

atendre va dir-nos que el dilluns és un dia complicat ja que el responsable ha d'agafar el tren i que per aquest motiu no va poder-nos segellar. Ho fa ella i ens demana que en la mesura que ens sigui possible féssim publicitat del nostre peregrinatge, de la nostra experiència viscuda i de les vivències durant el nostre camí.

Mirant enrera pensem que tot ha passat molt ràpid. Només sis dies. Segurament fer el camí en tres o quatre dies més hauria estat el temps ideal, amb etapes un xic més curtes però no teníem tant temps. Tot i això, mentre pedalavem i malgrat l'esforç físic, hem tingut molt moments de silenci personal, de meditació, d'escoltar la natura: ocells, aigua, vent... També d'una certa espiritualitat. Des del silenci impressionant de l'interior de l'església del santuari d'Arantzazu fins l'acolliment de les persones amb qui hem tingut relació al llarg del camí pensem que l'experiència és inoblidable. El contacte humà igualment magnífic. Tota la gent dels diferents llocs que hem visitat ens han atès amb simpatia i amabilitat. Amb aquesta crònica voldríem animar tothom que tingui ganes de provar noves experiències fent activitats

senzilles com caminar o pedalar en bicicleta. Animeu-vos i penseu que si no ho podeu fer tot de cop, també es pot fer per etapes en diferents èpoques. Si no teniu massa temps us recomanem els darrers 100 km, de Verdú a Manresa, passant per Montserrat en tres o quatre dies. Segur que podeu trobar un espai a les vostres vides per fer-ho. Ànim i, tant si ho proveu com si no, que tingueu bon camí a la vostra vida.

Ignasi Solernou Morera